

Mefiboșet Bunătatea lui Dumnezeu

Cu mulți ani înainte, într-o dimineață, am citit capitolul nouă din a doua carte a lui Samuel. După prima citire m-am gândit: „Ce capitol ciudat, care vorbește numai despre un tânăr, olog de ambele picioare”. Am mai citit încă o dată, fără să găsesc ceva ziditor în el. Când am citit a treia oară, mi-au atras atenția cuvintele: »... căci vreau să-ți fac bine din pricina tatălui tău Ionatan.« Deodată m-a străpuns gândul: „El este deci și un tablou al bunătății lui Dumnezeu prin Isus Hristos!” Acest tablou s-a oferit apoi ochilor mei ca un peisaj în dimineața zilei.

De atunci au trecut mai mulți ani, dar tabloul a devenit tot mai frumos pentru mine. De mai multe ori am fost condus să folosesc 2 Samuel 9 ca text pentru vestirea mântuirii prin Hristos, și spre glorificarea lui Dumnezeu pot spune, că multe suflete s-au întors la Dumnezeu prin aceste predici. Aceasta mă încurajează, să public gândurile cu privire la această parte interesantă a Cuvântului lui Dumnezeu. Sper ca Domnul s-o folosească pentru binecuvântarea unor suflete.

În prezentarea, care reprezintă simbolic bunătatea lui Dumnezeu, găsim două persoane cu caractere diferite: *Mefiboșet*, copilul harului, și *Țiba*, omul care se îndreptățește singur.

Starea lui Mefiboșet este un tablou al *stării unui păcătos care este condus la Dumnezeu*. Dacă citim 2 Samuel 4,4, vedem că Mefiboșet era fiul lui Ionatan, fiul lui Saul. Ambii erau morți, atunci când Mefiboșet la vârsta de cinci ani a căzut și a ajuns olog. De la acest accident a rămas ascuns în Lodebar, olog de ambele picioare. Deoarece descindea din casa lui Saul, care era dușman al lui David, probabil că a tras concluzia din aceasta, că și David va fi dușman al lui, de aceea a rămas ascuns din raza de vedere a împăratului. Cât de bine reprezintă aceasta starea omului decăzut! Abia orbise păcatul mintea primilor doi oameni, că »s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină« (Geneza 3,8).

Nu este aceasta astăzi adevărata stare a omului? De ce mulți merg la teatru, ca acolo să caute distracții, iar alții merg la birt? Deoarece nu cunosc pe Dumnezeu. Deoarece sunt într-o stare de vrăjmășie cu Dumnezeu, din aceasta deduc că și Dumnezeu este dușman al lor și se tem de prezența lui Dumnezeu. Gândul, că poate astăzi vor trebui să apară înaintea lui Dumnezeu, este înspăimântător pentru ei.

Dacă acest gând îți provoacă și ție frică, iubite cititor, aceasta este din cauză că tu nu cunoști pe Dumnezeu. Probabil spui: „Sunt un păcătos, de aceea mă tem de Dumnezeu”. Este adevărat, tu ești un păcătos, și eu sunt un păcătos - »*toți* au păcătuit« (Romani 3,23) -, dar dacă tu ai cunoaște darul lui Dumnezeu, dacă ai ști, că pentru noi El nu a cruțat pe Fiul Său preaiubit, atunci ai înțelege, că tu ca păcătos poți merge la acest Dumnezeu – atunci ai crede, că »sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat« (1 Ioan 1,7).

Să studiem acum mai în detaliu capitolul nostru: »David a zis: „A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i fac bine ...?”« (versetul 1). Nu este aceasta, ceea ce Duhul Domnului lucrează astăzi? Nu acționează El, ca și cum ar spune: „Mai sunt copii decăzuți de-ai lui Adam, cărora pot să le fac cunoscut bunătatea lui Dumnezeu? Este lipsit de importanță, dacă ei au căzut adânc în nenorocire, dacă sunt complet paralizați, ologi de ambele picioare, departe de împărat și de masa sa; căci, păcătos sărman, oriunde ai încerca să te ascunzi de Dumnezeu, în această lume păcătoasă și suferindă nu vei găsi nimic care poate să-ți aducă fericirea. Nu ai experimentat tu aceasta? Ai mers după fantome, cu care satan a știut să-ți vrăjească ochii? Ai dat crezare promisiunilor ademenitoare ale lumii, până când dezamăgiri amare ți-au frânt inima, așa că ai rămas îngrozitor de gol? Atunci ascultă, vreau să-ți povestesc despre Acela, care niciodată nu te va trata în felul acesta.

Țiba, omul care se îndreptățește singur, al cărui adevărat caracter îl vom cunoaște mai îndeaproape, spune împăratului, că Ionatan mai are un fiu, care este olog de ambele picioare, și că acesta locuiește în casa lui Machir, fiul lui Amiel, la Lodebar. »Împăratul David a trimis și l-a luat« (versetul 5). Această faptă a lui David este un tablou bătător la ochi al *harului* lui

Dumnezeu. Omul arată bunătate aceluia care după părerea lui o merită, sau o face, deoarece speră să primească ceva în schimb. Dumnezeu însă nu acționează așa. Mefiboșet nu a făcut nimic, ca să merite bunătatea împăratului, nu el „a făcut primul pas”. Nu, harul a lăsat să fie luat de la Lodebar, locul unde el se afla.

Nu a venit tot așa Fiul lui Dumnezeu acolo unde erau sărmanii păcătoși? El i-a căutat, El i-a găsit morți în greșelile și păcatele lor. Nu S-a coborât El de bună voie la situația lor? Nu a fost El, Cel drept, ucis pentru cei nedrepti, pentru ca El să ne ducă la Dumnezeu? Vai de orice fariseu mândru, care în privința aceasta mai poate spune: „Omul trebuie să facă primul pas”!

Mefiboșet era prea olog, ca să facă primul pas. El trebuia deci să fie luat. De aceea spune Acela care cunoaște absoluta slăbiciune a omului și harul oferit nouă: »Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua de apoi«, și: »Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine, și pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afară« (Ioan 6,44 și 37). Fără acest har, care ne-a căutat, noi toți, cu toate eforturile noastre deplorabile de a ne scunde de Dumnezeu, am fi pierduți.

Când Mefiboșet »a venit la David, a căzut cu fața la pământ și a făcut o plecăciune« (versetul 6). Cât de bine exprimă aceasta teama și respectul lui! La ce se putea aștepta acest nepot al lui Saul, al acestui om care urmărea să ia viața lui David, din partea împăratului? Dacă numai vocea dreptății curate ar răsună, nu ar putea ea să ceară viața lui Mefiboșet? Aici avem un tablou *al păcătosului care tremură*, care este condus în prezența lui Dumnezeu cu povara îngrozitoare a fărădelegilor și păcatelor lui. El nu cunoaște pe Dumnezeu, el nu știe la ce să se aștepte din partea Lui.

Înainte de a studia cuvintele lui David, vrem să revenim la legământul de dragoste din 1 Samuel 20,14-17. Ionatan, tatăl acestui tânăr plecat la picioarele lui David, spune în aceste versete: »Și nu numai cât voi mai trăi îmi vei arăta îndurarea Domnului, ca să nu mor, ci pentru totdeauna să nu-ți retragi îndurarea de la casa mea ... Și Ionatan l-a pus pe David să jure din nou pe iubirea pe care o avea pentru el, pentru că îl iubea ca pe sufletul său«.

Ai vizitat vreodată locul în care ți-ai petrecut copilăria? Îți amintești de prima întâlnire cu copilul unui prieten preaiubit, plecat acasă? Atunci îți poți imagina întrucâtva sentimentele lui David, atunci când el a văzut pe Mefiboșet, fiul lui Ionatan, care se pleca înaintea lui.

Cine ar putea spune cu câtă dragoste și gingășie a spus împăratul din adâncul inimii lui acest singur cuvânt: »Mefiboșet!« - »Iată robul tău»«, a răspuns acesta tremurând (versetul 6). El nu intuia nimic despre favoarea care voia să i-o facă împăratul.

Să luăm acum seama la cuvintele lui David. Așa cum tatăl întrerupe fiul în pilda fiului pierdut din Luca 15, tot așa împăratul nu-l lasă pe Mefiboșet să vorbească mai departe, îl întrerupe din vorbire și spune: »Nu te teme, pentru că îți voi arăta negreșit bunătate, pentru Ionatan, tatăl tău, și-ți voi da înapoi tot ogorul lui Saul, tatăl tău, și vei mânca pâine la masa mea neîncetat.« (versetul 7)

Aceasta este divin! Nu sunt aici nici un fel de condiții, niciun reproș, nu este necesară nici o premisă. Aici nu se spune: „Dacă vei face aceasta sau aceea ...” Nu, aici totul este numai har. *Este bunătatea lui Dumnezeu!* »Îți voi arăta negreșit bunătate« - și aceasta nu din cauza ta, ci din dragoste pentru un altul -, »... și vei mânca pâine la masa mea neîncetat«.

Ce vrea Domnul Isus în pilda fiului pierdut, pe care tocmai am amintit-o, să arate altceva decât harul necunoscut sau neînțeles și totuși fără margini al inimii tatălui? Face tatăl vreun singur reproș copilului său nedemn? Face el bunătatea, care vrea să i-o arate, dependentă de vreo singură condiție? Nu, el a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult. Nu este aceasta bunătatea lui Dumnezeu? Greșesc, când aici văd în Domnul Isus revelația caracterului adevărat al lui Dumnezeu?

Nu primește Dumnezeu pe păcătosul pierdut în felul acesta? Întreb: Nu sunt acestea cuvintele pe care le spune Dumnezeu păcătosului nenorocit, tremurând, care merită iadul? Nu este Dumnezeu Cel care arată spre crucea lui Hristos și spune: »Nu te teme, pentru că îți voi arăta

negreșit bunătate« din pricina Domnului Isus? Și toate acestea fără nici o singură condiție, totul este numai har curat, care se revarsă din inima Lui plină de dragoste.

Iubite cititor, cunoști tu pe Dumnezeu așa cum Îl descrie Cuvântul Său: »Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit, pe când și noi eram morți în greșeli, ne-a adus la viață împreună cu Hristos – prin har sunteți mântuiți – și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cele cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus« (Efeseni 2,4-7)? Poți tu spune, că această bunătate este partea ta?

Oamenii i-ar fi dat sărmanului olog multe indicații, ca să-i explice cum să se căiască și cum să-și îngrijească picioarele, și tot ce trebuia să facă înainte ca să apară înaintea împăratului. Dar aici nu se spune nici un cuvânt despre aceste condiții preliminare necesare. Nu, Mefiboșet vine așa cum este, de la el nu se cere nimic altceva, și cum putea să fie altfel, căci inima lui David era deja plină de dragoste pentru el? Dar satan va face totdeauna eforturi în mod deosebit pentru a ascunde sau a voala bunătatea lui Dumnezeu.

Dacă eu cunosc cu adevărat pe Dumnezeu, atunci eu nu am nevoie de nici un preot pe pământ și de nici un sfânt în cer, care să-I potolească inima Lui față de mine. Această inimă a lui Dumnezeu este umplută cu o dragoste deosebită.

Iubitul meu cititor, simți tu povara păcatului? Te-au umplut de groază cărțile scrise de oameni, care explică detaliat cum trebuie să te pocăiești, ce ai de făcut, ca să placi lui Dumnezeu și să devii mântuit? Probabil că în una din aceste cărți îți este recomandat un drum care este în totală contradicție cu epistola către Coloseni 2,20. Probabil ți se spune, că tu poți numai să speri că vei fi mântuit, dacă respecti rânduielile și sacramentele.

Sau ți se dau sfaturi, care nu sunt mai puțin dăunătoare: ești îndemnat să te smerești adânc din cauza păcatelor tale (dar niciodată nu se spune exact cât de adânc trebuie să te smerești), să renunți la toate păcatele tale și să iubești pe Dumnezeu din toată inima, și așa mai departe, așa că tu abia după ce ai făcut toate acestea poți îndrăzni să vi la Hristos. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă – și se încearcă să te convingă că așa este! – că tu nu ești așa de stricat cum explică Biblia, că tu ești numai puțin olog, numai de un picior, că tu ai nevoie de Hristos numai ca un fel de cârjă, cu care tu vei fi foarte capabil să mergi și că în cele din urmă poți merita cerul!

Dacă ai fost în felul acesta dus în rătăcire și înfricoșat, atunci te sfătuiesc să închizi toate cărțile tale scrise de oameni și să dai deoparte toate sfaturile lor. Duhul tău trebuie să se încreadă numai în Dumnezeu, așa cum El S-a revelat la crucea lui Hristos.

Probabil că atunci vei striga plin de frică: „Deci nu folosește la nimic să te căiești?” – Nu, absolut nu, dimpotrivă. Probabil că nu sunt multe locuri în Biblie care explică mai clar și mai convingător ce este adevărata căință, ce înseamnă ea și cum se ajunge la ea, așa cum o face acest capitol.

De îndată ce fluviul harului necondiționat a inundat inima tremurândă a lui Mefiboșet, el s-a plecat și a spus: »Ce este robul tău ca să te uiți la un câine mort ca mine?« (versetul 8). Așa conduce bunătatea lui Dumnezeu la pocăință. Păcătosul este condus în prezența harului nemărginit și a sfințeniei nemărginite. Adevăratul caracter al lui Dumnezeu îi este revelat în Isus Hristos. El aude aceste cuvinte plăcute ale dragostei divine: »Nu te teme, pentru că îți voi arăta negreșit bunătate«. Și ele îl fac să se smerească în praf, fiind deplin umplut de acest har exuberant. Această judecare de sine înaintea harului revelat al lui Dumnezeu înseamnă căință.

Să te sfătuiesc eu, iubite cititor, să te căiești, înainte de a merge la Hristos? Nu, tot așa cum niciodată eu nu voi ajunge la ideea, să mă aștept de la tine, dacă te văd murind de frig în furtună, că tu începi să simți căldura înainte de a te fi apropiat de foc.

Dar, dacă nu mă înșel, aceasta este ceea ce mulți oameni înțeleg prin căință, eforturile pline de mândrie ale eului propriu, o îmbunătățire la exterior, prin care păcătoșii își închipuie că schimbă felul de gândire al lui Dumnezeu cu privire la ei, ca și cum Dumnezeu ar avea o atitudine de dușmănie față de ei și ca și cum El ar avea nevoie de faptele noastre, pentru ca inima Lui să se îndrepte spre noi. Era necesară o schimbare a atitudinii lui David? Nu, inima lui era plină de

dragoste. Cum ar putea fi nevoie de o schimbare a atitudinii lui Dumnezeu? Crucea nu este nimic altceva decât expresia dragostei lui Dumnezeu pentru păcătosul pierdut!

Deci, iubite cititor, dacă ai cunoaște bunătatea lui Dumnezeu față de tine, dacă ai ști că nimic nu te poate despărți de bunătatea Sa, de dragostea Sa în Domnul Isus, nu ar da aceasta imediat naștere în tine la o schimbare totală a gândurilor tale și a atitudinii tale? Cu cât vei afla mai mult, că această dragoste prețioasă este fără plată, cu atât mai mult te vei simți smerit în praf înaintea Lui. Ceea ce tu cauți în zadar în tine însuși ca premisă sau ca îndreptățire pentru mântuire, ar fi prezent de îndată ce tu vei crede în dragostea minunată a lui Dumnezeu.

Acum vrem să studiem diferența dintre acești doi oameni: *Țiba, robul sau sclavul*, și *Mefiboșet, fiul*.

David a spus să-l cheme pe Țiba și îi dă porunci, și robul promite să le împlinească: »Robul tău va face după toate câte poruncește domnul meu, împăratul, robului său« (versetul 11). Exact aceasta a făgăduit Israel la Sinai (Exod 19,8), exact aceasta se obligă înfumurați să facă astăzi mii de persoane, care în felul acesta întorc spatele creștinismului și cad în iudaism. Cu regret este posibil ca din zece cititori ai acestor rânduri nouă din ei aparțin religiei robiei și prin aceasta nu sunt fii ai lui Dumnezeu.

Ce contrast cu privire la cuvintele lui David referitoare la fiul lui Ionatan, care exprimă harul curat: »Tot ... am dat« (versetul 9). »Astfel Mefiboșet a locuit în Ierusalim, pentru că mânca neîncetat la masa împăratului. Și el era olog de ambele picioare.« (versetul 13)

Nu există niciun cuvânt al harului pentru rob și nici o poruncă pentru fiu! Pentru unul este slujba robiei legaliste, pentru celălalt slujba dragostei profunde a inimii.

Ce fericită este poziția ta, copil al harului! Dumnezeu ți-a dat viața veșnică. Tu nu mai ești rob, ci ești un fiu de împărat la masa Domnului tău. Acesta nu este un sacrament care contribuie la mântuirea ta, ci tu stai permanent la masa Domnului, frângi pâinea și mănânci din ea, bei din paharul care amintește de Trupul sacrificat și de sângele vărsat al lui Hristos, prin care ai fost mântuit. Da, Dumnezeu ți-a dat pâinea vieții, cu care El te hrănește totdeauna. Cum poate Domnul Isus să fie permanent hrana ta? Dumnezeu a vrut așa, El a spus-o. Așa este.

Dacă ești un credincios, atunci starea ta și poziția ta nu pot nicidecum să fie acelea ale unui sclav; »Dar tuturor celor care L-au primit (pe Domnul Isus), le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu; celor care cred în Numele Lui ...« (Ioan 1,12). »Duhul mărturisește ... că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos« (Romani 8,16-17).

Nu este deosebit de important să înțelegi această relație minunată și îndurătoare? Tu recunoști bine, că este o diferență mare între relația ca rob sau ca fiu. Un rob nu rămâne totdeauna în casă, fiul rămâne pentru totdeauna (Ioan 8,35).

Harul îl ia pe Mefiboșet din locul lui de refugiu, unde s-a ascuns plin de frică și cu dușmănie, și deodată îi dă toate drepturile de adoptare, și toate acestea fără nici o singură condiție. Am văzut ce efect a avut asupra lui; o schimbare totală a atitudinii sale morale și a felului său de gândire. Vom vedea imediat că din acest moment el dă inima sa pentru totdeauna lui David.

Necredința rece ar putea spune: „Fără îndoială Mefiboșet a fost un olog sărman, atunci când a fost dus la David și a fost tratat ca fiul unui împărat, însă ca olog cu siguranță niciodată n-a putut să savureze privilegiul de a ședea la masa regală”. Căci mulți oameni recunosc într-adevăr că numai harul conduce la Hristos pe un păcătos sărman, olog și pierdut și cu toate acestea își imaginează că statornicia lui pe calea credinței și salvarea lui în cele din urmă sunt oarecum dependente de umblarea și ascultarea sa.

O astfel de rătăcire poate să neliniștească sufletul și să-l înfricoșeze. Dacă ar fi așa, cine ar putea atunci să fie mântuit? Credinciosul, care își cunoaște inima, spune: „Eu în nici un caz nu! Dacă mântuirea mea ar depinde de mine și numai pentru o oră, atunci nici măcar nu aș putea spera că voi fi mântuit. Nu aș îndrăzni să sper. Îndrăznești tu, iubite cititor?”

Dar ce vedem noi în acest tablou inspirat de dragostea lui Dumnezeu? »Mefiboșet mânca neîncetat la masa împăratului. Și el era olog de picioare.« Har prețios, care ne-a căutat și ne-a găsit și care ne poate păstra în favoarea care ne-a fost acordată!

Pentru credincios este deseori deosebit de îngrozitor să constate că acum este iarăși la fel de slab ca și odinioară, dacă este vorba ca după întoarcerea lui la Dumnezeu să stea în picioare prin propria putere în timpul încercării. Dacă și numai pentru o clipă ar uita poziția de fiu, pe care i-a dat-o harul, și ar încerca să umble ca rob, atunci imediat ar fi foarte îngrijorat de picioarele lui oloage. În felul acesta ar constata că el ca rob sub Lege nu poate să placă lui Dumnezeu și ar fi în pericol să cadă în deznădejde și să renunțe la credință.

Probabil că unii cititori au fost în felul acesta loviți cu pumnul de satan. Probabil că te-ai uitat la umblarea ta schiopătândă și ți-ai zis în inima ta: „*Nu sunt un copil al lui Dumnezeu!*”

Ah, tu nu vei găsi niciodată pace, dacă te vei uita la picioarele tale ologite. Privește la cina de aducere aminte, pe care ne-a pregătit-o Dumnezeu în harul Său nemărginit. Tot ceea ce suntem noi, sărmani, nenorociți, ologi, a fost condamnat și omorât la cruce. Dumnezeu consideră omul nostru vechi ca fiind mort și îngropat, departe de ochii Săi. El ne vede acum în Hristos, înviați împreună cu El, și chiar șezând împreună cu El în locurile cerești.

Este incontestabil, că cel credincios este după întoarcerea lui la Dumnezeu tot așa de olog ca și mai înainte. El are într-adevăr o viață nouă și o natură nouă, pe care nu le-a avut mai înainte. Duhul Sfânt locuiește în el. Dar natura lui veche, numită și carnea, rămâne așa cum a fost dintotdeauna. Ce să facă el? Niciodată și în niciun fel să nu se încreadă în carne, ci să recunoască harul prin care el a devenit un copil al lui Dumnezeu și care îl menține pentru totdeauna în această legătură!

Să ne ținem picioarele la locul lor, sub masă, și să ne bucurăm de bogățiile harului divin, care au fost puse înaintea noastră. Când vom renunța definitiv la încrederea noastră de sine, la toate intențiile noastre bune, când vom recunoaște cinstit, că omul vechi este total pierdut, abia atunci ne vom încrede în Hristos din toată inima și începem să găsim în El puterea învierii pentru o viață sfântă. Carnea plină de neprihănirea proprie se va împotrivi totdeauna nespuse de mult, până când în cele din urmă va ceda, deoarece ea este ținută în moarte (vezi Romani 7).

Tema capitolului următor (2 Samuel 10) este bunătatea revelată și aruncată, ale cărei urmări sunt judecata. Păcatul are condamnarea ca urmare. Bunătatea lui Dumnezeu față de o lume vinovată s-a revelat. »*Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*« (Ioan 3,16).

Ce bunătate! Însă ia seama la aceste cuvinte serioase: »*Dar cel care nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu*« (Ioan 3,18).

Iubite cititor, dacă tu aparții aceluia, care încă mai resping bunătatea lui Dumnezeu, pe care El a dovedit-o oamenilor prin darul Fiului Său, atunci gândește-te, o, gândește-te la condamnarea veșnică, care este urmarea acestei respingeri.

Doresc acum în puține cuvinte să studiez în continuare istoria acestor doi oameni – ca modele ale tuturor aceluia care în zilele noastre ori au găsit har și mântuire în Dumnezeu, sau se ostenesc să se salveze singuri, prin aceea că respectă poruncile Domnului.

În capitolul 15 găsim relatarea despre răscoala lui Absalom. David, adevăratul împărat, este lepădat: el părăsește Ierusalimul și traversează pârâul Chedron, așa cum Domnul Isus o va face mai târziu ca Mesia cel lepădat. »Și toată țara plângea cu glas tare și tot poporul trecea; și împăratul a trecut pârâul Chedron« (2 Samuel 15,23; compară cu Ioan 18,1). Pe când Domnul Isus în noaptea în care a fost lepădat a trecut peste acest pârâu, cei „doi sau trei”, care îl însoțeau, nu au putut să vegheze o oră împreună cu El. În versetul 30 se spune: »Și David a urcat suișul Măslinilor; și plângea pe când urca«. Mai târziu Domnul Isus a urcat și El pe această colină împreună cu ucenicii Săi, după ce a fost omorât de lumea aceasta și a înviat prin puterea lui Dumnezeu. După aceea El S-a înălțat la cer – lepădat de lume, dar primit în slavă (Faptele Apostolilor 1,9-12).

După ce David, de asemenea împăratul lepădat, a mers puțin mai departe de vârful Muntelui Măslinilor, s-a dezvelit adevăratul caracter al robului Țiba (vezi capitolul 16,1-4).

În acest loc vedem un devotament mare, lăudăros, față de împărat: măgari încărcăți cu pâine, fructe și vin. »Ce vrei să faci cu acestea?«, întreabă împăratul. »Unde este Mefiboșet?«

Țiba răspunde, că el a rămas în Ierusalim și dă de înțeles, că el încearcă să urce pe tron. Pare adevărat, ca și cum religia a îndreptățitului de sine Țiba ar fi cea mai bună. Într-adevăr el a arătat totdeauna că ar fi drept, dar numai în exterior. Dumnezeu cunoaște tainele tuturor inimilor. Aparent Țiba a arătat o râvnă mare și multă dăruire și putea rosti rugăciuni frumoase. Dar în realitate aceasta era numai prefăcătorie.

Cândva David se reîntoarce în sfârșit la Ierusalim și Mefiboșet iese în întâmpinarea împăratului. Da, ziua sosirii Mântuitorului lepădat s-a apropiat și fiecare copil al harului, fie că a murit sau este în viață, va fi răpit în întâmpinarea Lui (1 Tesaloniceni 4,15-18).

Acum devine vizibil adevăratul caracter al acestor doi oameni. Mefiboșet »nu-și îngrijise picioarele, nici nu-și făcuse barba, nici nu-și spălase hainele, din ziua în care plecase împăratul până în ziua când s-a întors în pace« (2 Samuel 19,24). Bunătatea lui Dumnezeu l-a lovit în inimă. Această inimă era *plină de dragoste pentru împăratul lepădat* și dragostea lui era așa de tare, că pe acest pământ el putea să aștepte reîntoarcerea aceluia, pe care îl iubea, numai ca un îndoliat.

Și nu aștepta Domnul o astfel de dragoste, când în noaptea, în care a fost lepădat, a spus: »Peste puțin timp nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși peste puțin timp Mă veți vedea ... Adevărat, adevărat vă spun că voi veți plânge și vă veți văita, iar lumea se va bucura; vă veți întrista, dar întristarea voastră se va prefăce în bucurie« (Ioan 16,16 și 20)? Din păcate noi am răspuns foarte puțin la dragostea Mântuitorului nostru. Dacă atitudinea noastră nu se aseamănă cu cea a lui Mefiboșet cel întristat și smerit, aceasta este din cauză că noi am uitat pe Domnul Isus.

Și care este situația cu fructele, cu pâinea și cu vinul? »De ce n-ai mers cu mine, Mefiboșet?« (2 Samuel 19,25) Acum iese adevărul la lumina zilei. Mefiboșet a trimis alimentele, cu care erau încărcăți măgarii, și robul său a încercat să împiedice pe stăpânul său olog. Sub masca prefăcătoriei Țiba a defăimat pe Mefiboșet.

Și iată, ce poate să lucreze harul: Mefiboșet spune: »Fă ce este bine în ochii tăi. Pentru că toți cei din casa tatălui meu nu erau decât oameni ai morții înaintea domnului meu, împăratul, totuși tu l-ai pus pe robul tău printre cei care mănâncă la masa ta« (versetele 27-28). Cât de frumoasă este încrederea pe care o dă harul!

Iubite cititor, este această siguranță partea ta, pentru că știi că Dumnezeu, pe baza harului curat, »te-a pus printre aceia care mănâncă la masa Sa«? Dacă da, atunci poți privi înainte cu bucurie deplină și să aștepti pe Domnul Isus să vină din cer.

Și împăratul i-a spus: »Pentru ce mai vorbești încă de lucrurile tale? Spun: tu și Țiba împărțiți pământurile.« (versetul 29) Ce frumos este răspunsul fiului lui Ionatan: »Să ia chiar totul, căci împăratul, domnul meu, s-a întors în pace acasă« (versetul 30). El nu avea nevoie de pământuri. Dorința lui intimă s-a împlinit: acela, care i-a dovedit o bunătate așa de minunată, s-a întors înapoi.

Tot așa este și pentru aceia, pe care harul i-a atras la Hristos și care I-au dat cu adevărat inima. Ei nu mai doresc lucrurile pământului. »Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.« (Filipeni 3,8) Fie ca noi să ne asemănăm cu Mefiboșet și cu tesalonicenii, care »așteptau din ceruri pe Fiul Său«! (1 Tesaloniceni 1,10)

Mefiboșet a ținut cu toată tăria la mărturia bunătății lui David; cu toate că picioarele îi erau oloage, el nu s-a îndoit niciodată de realitatea dragostei lui David. A așteptat cu răbdare reîntoarcerea lui David și a îndurat tot felul de dispreț, până a venit timpul.

Și tesalonicenii au primit vestea bună a harului lui Dumnezeu în putere și în Duhul Sfânt și cu mare certitudine – de aceea au îndurat cu răbdare și chiar cu bucurie insulte și prigoniri din partea dușmanilor lor. Și prin ce putere secretă? *Ei așteptau din cer pe Domnul Isus.* Adevărații

copii ai lui Dumnezeu au fost întotdeauna urâți și calomniați, omorâți chiar prin spânzurare sau arși pe rug de către cei mândri, care voiau să obțină mântuirea prin împlinirea Legii.

Dar ziua se apropie! Cine poate spune, când va veni Domnul, pe care Îl așteptăm? Ultimele cuvinte, pe care El ni le-a lăsat, sunt: »*Eu vin curând*«, și Adunarea răspunde în Duhul Sfânt: »*Amin! Vino, Doamne Isuse!*« (Apocalipsa 22,20) David s-a reîntors, Domnul lui David vine. Da, ochii noștri Îl vor putea admira în curând. O, speranță minunată și fericită! Noi nu așteptăm împărăția de o mie de ani, și nici împlinirea făgăduințelor, ci pe Domnul Isus Însuși, pe care credinciosul, care a fost spălat în sângele Lui, dorește să-L vadă.

Acest tablou minunat merge și mai departe. În capitolul 21 ni se arată ziua sentinței asupra casei lui Saul: »Și împăratul a cruțat pe Mefiboșet, fiul lui Ionatan, fiul lui Saul, pentru jurământul Domnului care era între ei, între David și Ionatan, fiul lui Saul« (versetul 7).

Așa se termină istoria acestui copil al harului. Și după reîntoarcerea Domnului Isus, după instaurarea împărăției Sale, după introducerea Adunării în slava cerească și după introducerea lui Israel în slava împărăției pământești, da, chiar dacă copiii lui Adam, cel căzut, vor sta înaintea marelui tron alb, niciunul din aceia care aparțin familiei harului nu va merge în pierzare.

Dar ce se va întâmpla cu păcătosul nesocotit? Și cu aceia care gândesc că vor fi mântuiți pe baza faptelor? Fiecare om, care afirmă că împlinește Legea, este și un călcător al Legii. Poți tu, iubite cititor, pot eu înaintea acestui tron al judecării să stau pe baza faptelor mele, și să stai pe baza faptelor tale? Imposibil!

Fiecare om, care afirmă, că este mai bun decât semnele lui, nu poate fi decât un fățarnic, căci Dumnezeu spune: »Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit« (Romani 3,22-23). Nu, niciun păcătos nu poate fi mântuit pe baza faptelor. Numai un om, care niciodată nu a păcătuit, poate. Păcătosul are nevoie de iertare și »fără vărsare de sânge nu există iertare« (Evrei 9,22).

Doamne Isuse, tu ai purtat greutatea mâniei, blestemului și judecării, pe care a meritat-o poporul Tău din cauza păcatelor sale, și acum orice suflet, care se încrede în Tine, poate savura o bunătate neîngrădită, nelimitată și o pace veșnică!

Îndreaptă-ți privirea spre Domnul Isus, iubite cititor, și ascultă, de pe cruce Dumnezeu îți spune: „*Vreau să-ți dovedesc bunătate față de tine*”.

Dar nu se răspunde la această bunătate cu fapte? Ba da, devotamentul inimii și o slujire sinceră sunt roadele credinței mântuitoare. Dar multe fapte, pe care oamenii le consideră fapte bune, sunt total fără valoare înaintea lui Dumnezeu! Oamenii se obligă să poarte poverile grele ale auto-îndreptăririi. Și în fond toate aceste lucrări sunt numai o respingere a bunătății gratuite a lui Dumnezeu.

Cu cât ești mai adânc înrădăcinat în bunătatea nemărginită și veșnică a lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu ți-a dovedit-o, cu atât mai mult tu, păcătos nedemn, vei detesta răul, cu atât mai bucuros vei sluji lui Hristos cu o inimă credincioasă și cu atât mai plin de dor – și cu toate acestea răbdător – vei aștepta din cer pe Domnul.

»Dar când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt, pe care L-a turnat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, îndreptățiți prin harul Său, să devenim moștenitori ai vieții eterne potrivit speranței.« (Tit 3,4-7)